

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

..... APARE DUMINECA .....

Prețul abonamentului:	
Pe un an	160 Lei
Pe jumătate de an	80 "
Pe un pătrar de an	40 "
Un număr	3 Lei.
Pentru străinătate pe un an	260 Lei.

Manuscrisele nu se înapoiează și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserțiuni se trimit administrațiunii „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.

Prețul inserțiunilor:
Pentru publicațiuni oficioase, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Le

PARTEA OFICIALĂ.

Nr. 3856 E ex 1926.

Serbările aniversare ale „Crucei Roșii”.

Chemarea I. P. S. S. Patriarhului Miron.

Către cucernicii credincioși ai Bisericii ortodoxe.

Se știe că, „Crucea Roșie” este — precum în toată lumea — așa și la noi una din cele mai umanitare și creștinești instituțiuni. Atât în războiul Independenței cât și în acel al întregirii neamului, această societate a alinat suferințele bravilor noștri ostași și a fost și ocrotitoarea tuturor necazurilor, ori unde a bătut o inimă românească, ori unde un om suferind și necăjit a cerut sprijin și mângâiere.

Sf. Sinod a decis, ca luna aceasta — când își serbează aniversarea a 50 — atât clerul Bisericii noastre cât și credincioșii ei, să-i dea tot sprijinul întru buna reușită a colectei ce se face. Prea Sfințiții Chiriarhi au luat toți dispozițiile necesare în această privință. Din parte-ne reamintim tuturor apropierea termenului serbărilor, ce se aranjează în acest scop, rugând pe toți ca să ne unim puterile noastre cu ale ei pentru a ajutarea opera națională și creștinească, pe care o îndeplinește cu atâta trudă și milostenie.

Arhieștile noastre binecuvântări reverse-se asupra tuturor sprijinitorilor ei.

Cătră On. Oficii parohiale din eparhia ort. rom. a Caransebeșului.

Revăzându-se cărțile de contabilitate dela stabilimentul nostru tipografic s'a aflat, că multe comune bisericesti din eparhie au rămas în restanță cu prețul abonamentului pentru „Foaia Diecezană”.

Deoarece cheltuelile împreunate cu cumpărarea hârtiei și cu executarea tiparului, stabilimentul trebuie să le anticipe uneori chiar din bani luați împrumut cu interese grele, restanțele în prețul abonamentului pentru „Foaia Diecezană” sunt o sarcină mare pentru Tipografia noastră diecezană.

Dreptacea dispunem, ca On. Oficii parohiale ale comunelor bisericesti restanțiere să stăruie înadins, ca restanța în prețul de abonament al organului nostru eparhial să se achite cel mult până la 1 Decemvrie a. c.

Observăm, că întrucât nu se va da ascultare dispozițiunei de față, facem responsabili pe conducătorii oficiilor parohiale.

Caransebeș, la 20 Octomvrie 1926.

Episcopul diecezan:
Dr. Iosif Traian Badescu.

MIRON
Patriarh.

Cuvântarea

I. P. S. S. Patriarhului Miron la deschiderea
Congresului național-bisericesc.

Mărit Congres!

Noua lege bisericească cheamă la conlucrare cu ierarhia bisericeii și pe toți credincioșii ei mireni, în corporațiuni cu atribuții determinate de principiile, ce stau la temelia bisericeii răsăritene. Această colaborare e menită să producă o circulare mai simțită a sevei de viață în organismul întreg al bisericeii, — s'o înviezeze, ca de fapt să devie o adevărată „bisericeă vie“ a lui Christos, care să-și reverse influența educativă și de generală îndreptare asupra tuturor fiilor ei credincioși.

Dar această colaborare în chestii administrative bisericești, etc. nu este scop. Ea ne oferă numai mijloace și ocazii de-a apropia cât mai mult poporul de bisericeă, de-a-l cointeresa, de-a-i atrage atenția și a-i îndrepta interesul față de bisericeă, de instituțiunile ei și de marea ei chemare, de-a-i deștepta în suflet și un mai puternic simț de răspundere pentru soarta ei.

Scopul adevărat și final al bisericeii însă este, a ne face toți mai buni pe urma îndemnurilor din învățăturile divine ale lui Christos, având mereu în vedere deviza evanghelică: „Fiți desăvârșiți, precum și Tatăl vostru din ceriuri desăvârșit este“.

Dar pașii tuturor se vor îndrepta spre căile, ce duc la această ideală țintă numai atunci, dacă toți cei chemați în consiliile și adunările bisericești, în momente de sufletească reculegere și meditație, își vor examina cu nepărtinire ei înșiși sufletul și conștiința, spre a constata întrucât în viața lor particulară, familiară și obștească se călăuzesc de poruncile, pline de dreptate, de iertare, de iubire, de altruism, de cinste, de jertfe pentru mântuirea altora și pentru binele obșteesc, ale Aceluia, care ne-a zis: „Eu sunt calea, adevărul și viața“. Această autospovedanie, de sigur, va reasuma munca și faptele fiecăruia întru îndeplinirea poruncilor bisericeii în cercul vieții lor de până acum; și pe mulți din cei indiferenți de cele bisericești și pe cei răi îi va îndrepta pe calea binelui; iar pe cei buni îi va îndemna spre sporire în fapte bune și creștinești.

Odată cristalizată conștiința religioasă a a tuturor acestor mii de fruntași prin duhul purificator ale legii lui Christos, această conștiință va intensifica interesul lor pentru bisericeă, singura în stare a regenera viața noastră publică plină de superficialitate, de incorectități și nedreptăți, de necinste și abuzuri.

Generalizându-se tot mai mult acest interes, el va avea drept urmare firească crearea și sporirea mijloacelor pentru întărirea și înmulțirea așezămintelor creștinești și bisericești, cari vor aprofunda tot mai bine viața evanghelică, vor crește un număr tot mai mare și mai bine pregătit de clerici și misionari în ogorul lui Christos și propoveduitori și cultivatori cu tot mai mult zel apostolic în viea Domnului.

Prin această pismă — privind pe membrii adunărilor noastre eparhiale și ai congresului național bisericesc — trebuie să credem, că a fost cu voia Celui-de-sus să intre în ele mulțime de fruntași, cari au condus eri, cari conduc azi, și cari conduc mâne destinele țării și ale neamului. Și avem nădejdea, că puternica forță morală, ce a avut-o bisericea părinților noștri în viața obștească și de stat, se va întări, și prin conlucrarea lor; și altuși în suflet cu dumnezeescul duh al bisericeii, căreia îi slujesc în aceste corporații, — vor duce și vor răspândi acest duh evanghelic și în toate instituțiunile statului și vor stărui să fie călăuziți de el toți slujbașii statului; și atunci întreaga viață și activitatea noastră publică — cu variatele ei mișcări și manifestări — va trebui să devie mai bună, mai creștină, spre binele general al tuturor cetățenilor țării, fără deosebire de clasă și ocupație.

În această nădejde — invocând binecuvântarea Domnului asupra lucrărilor acestei sesiuni ordinare — deschid Congresul Național bisericesc.

SENTIMENTUL RELIGIOS ȘI ȘTIINȚA.

Marele ziar parizian „Figaro“ a deschis, acum câteva luni, o anchetă printre oamenii de știință, întrebând, dacă e vre-o opoziție între sentimentul religios și știință.

Terminând ancheta, amintitul ziar publică rezultatul general al acestei anchete, rezultat pe

care-l cred folositor cunoașterii tuturor cititorilor „Renașterei“.

Spicuesc, în cele ce urmează, din zisul rezultat publicat în „Figaro“ dela 16 August a. c.

Origina vrăsmășii între știință și religie se ridică până în secolul XVIII și la enciclopediști.

Tendențele și doctrinele acestui veac, ajunseră pe încetul la „scientism“, care, acum vre-o cincizeci de ani, provocă mult entuziasm și cucerii toate spiriturile orbite de știință, ce nu întârziară să întrevadă ziua, în care știința ar înlocui religia.

Așa susțineau A. Comte, Renau, Taine.

Acum cincizeci de ani se repeta peste tot: „Nu e nevoie nici de morală, nici de religie, fiindcă știința va înlocui totul. Știința va fi religia viitorului“.

În ultimii ani însă, în lumea științifică, s'a făcut o remarcabilă evoluție.

Nu e cum se repetă uneori pe nedrept, că știința a dat faliment, ci „scientismul“.

Adevărații savanți nu mai sunt acum „scientiști“, ci științifici. În toate ramurile științei dogmatismul există din ce în ce mai puțin. Spiritul savanților devine, din zi în zi, mai larg și mai prudent. De aci nașterea și progresele enorme și constante ale relativismului științific.

Savanții, departe de a proclama valoarea absolută a științei, recunosc de bună voie, azi, că cu cât te aprofundezi mai mult, cu atât vezi mai bine, că nu ști nimic cu adevărat. Nu se mai crede azi în știință, ca temelie a moralei.

Ancheta amintită, confirmă și demonstrează existența acestei noi stări de spirit științific. Toți savanții s'au dovedit a fi de acord, pentru a admite, că știința și religia ocupă două domenii ale gândirii omenești distincte și cătuși de puțin incompatibile între ele. Dealtfel, nu sunt recunoscuți printre savanții cei mai reputați, credincioși, sinceri și ferbinți, ca și credincioși notorii? A voi, declară membrii Academiei de științe din Paris, a voi să opui știința religii, ea nu le cunoaște pe amândouă.

De fapt, așa cum o declară, în legătură cu ancheta în chestiune, Abatele Moreux, directorul Observatorului din Bourges „marginile științei și religii sunt extrem de restrânse și obiecțiunile pe care savanții le-ar putea formula contra dogmelor noastre, nu vor putea niciodată depăși

cadrul strâmt, care le limitează“. Și el arată, că foarte adesea, până aici, s'a socotit drept dogme de credință lucruri pe care religia în niciun fel nu ni-le impune.

La rândul său, Grandmaison remarcă, tot în legătură cu ancheta, în ultimul număr din „Etudes“ :

„Nici știința, mândră de gloria ei nouă, nu trebuie să năvălească pe un teren, unde ea rămâne necompetentă, dar nici religia nu trebuie să înlocuiască pe nedrept sau să interpreteze cu grăbire, după vederi a priori, faptele care sunt de resortul cunoașterii pozitive. A fost, în realitate un abuz, în ambele sensuri . . . Dar grija de a menține independența fiecărui izvor de lumină în domeniul său propriu, nu împiedică de loc ca o oarecare legătură să fie indispensabilă, o oarecare colaborare dorită . . . Altarul și laboratorul sunt deosebite și câștigă rămânând așa. Ele se sprijină una pe alta și se completează pentru a crește, cât mai mult posibil, fericirea și mângăierea omului. Ele nu pot deci și nici nu trebuie să se ignoreze“.

La aceasta gândește marea majoritate a savanților, cari au fost consultați

Numeroși sunt acei, cari au afirmat, că ideile științifice pot face să se recunoască utilitatea sau necesitatea sentimentelor și disciplinei religioase pentru a completa dezvoltarea sufletului omenească și a conserva societățile omenești. E Dr Quenn, care spune: „Influența ideii religioase asupra moralei nu pare să poată fi contestată... Grava chestiune a falimentului moralei pure începe să preocupe marile spirite, cari s'au eliberat de orice prejudecăți și chiar, după cum spun ele, de orice servitudine religioasă“.

Sunt generalul Bourgeois, Dr. Bazy și mulți alții, cari zic: „Pe măsură ce știința progresează, ideea spiritualistă își arată tot mai mult predominanța ei asupra ideii unic materialistă“.

E Barrois, care zice: „Geologia n'a ajuns încă în zilele noastre, decât să modernizeze dovezile clasice despre existența lui Dumnezeu“.

E Guillet: „Știința conduce în mod natural la spiritualism“.

E Termier, care spune: „Știința face omului un suflet metafizician și-i dispune spiritul să primească dovezile existenței lui Dumnezeu“.

Sunt astfel un mare număr, cari conchid „la compatibilitate pozitivă, adică la o înțelegere cordială” între știință și religie. Lucrul acesta face pe Grandmaison să scrie:

Religia posedă domeniul ei propriu, cerut de alte facultăți omenești, perfect normale în exercițiul lor și superioare prin învecinările lor cu facultățile pur raționale, cari găesc alimentul lor propriu în știință. Acest domeniu, a cărui investigare scapă metodelor particulare în întrebuintare pe terenul cercetării științifice pure, nu e atât de necunoscut, chiar pentru știință. Aceasta face, în adevăr, să-l recunoaștem ca existând și impune astfel (după unii), sugerează cu o înaltă aparență de adevăr (după alții), o concluzie de ordin religios. Logica științifică ea însăși, prin perspectivele finaliste și spirituale pe care le deschide, prin sentimentul infinitului pe care ea-l naște în acei cari îi sunt supuși până la capăt, aduce la pragul credinței religioase. Acei cari au intrat în templu ne mărturisesc, că niciodată n'au regretat aceasta.

Chestiunea dată în cercetarea savanților celor mai aleși din Franța, a îngăduit să se constate cât au evoluat spiritile și ce poziții noi au ocupat ele în ultimii ani.

Acum cincizeci de ani, savanții cu renume profesau, ceea ce câteva spirite întârziate mai repetă, că „știința a distrus complect noțiunea unui Dumnezeu personal” și că „evoluția în care se găsește acum omenirea angajată a creat o opoziție neîmblânzită, un războiu fără cruțare între știință și ansamblul sentimentelor, credințelor și rămășițelor fetișiste ce se chiamă religie”.

Se văd acum savanți de talia lui Painlevé, Berthelot, Behal, Deslândres, Lacrois etc., cari declară: „Știința a învățat să fie modestă și să respecte părerile altuia”.

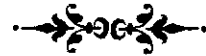
Departee dar, ca știința să fie o mașină de războiu îndreptată contra religiei, știința a devenit o școală de toleranță.

Ancheta lui „Figaro” a dovedit aceasta. Deasemenea, ea a mai dovedit, că în domeniul științific, ca și în alte multe ramuri ale cunoașterii omenești, de câți-va ani, „lărgimea de spirit”, ideile de toleranță și de relativitate, ocupă un loc din ce în ce mai important.

Prin aceasta, epoca și generația noastră, se deosebesc simțitor de epocile și generațiile anterioare.

(„Renașterea”).

Pr. Gr. Prejbeanu
Tg.-Jiu.

Impărăția lui Dumnezeu.

De: Preotul Romulus Novacovicu.
(Continuare)

Și acum totul este aranjat de înțelepciunea și providența divină, ca Mântuitorul să-și înceapă activitatea Sa mesianică. După ce primește botezul dela Ioan în apele Iordanului, se arată în public, în hotarele *Zabulonului* și ale *Nestalimului*, strălucind ca lumina cea mare, prevestită de *Isaia* (9, 1), tuturor celor ce ședeau în laturea și în umbra morții, și chemând lumea în țara împărăției lui Dumnezeu, prin cuvintele: „*Pocățiți-vă că s'a apropiat împărăția cerurilor*”. (Mat., 4, 17; 3, 2; Marcu, 1, 15; Lucă, 4, 15). Prin aceste dumnezeiești cuvinte, Mântuitorul înalță căința, care până acum era mai mult o pornire firească, în lumea ordinii divine, supranaturale, impunându-o tuturor, fără deosebire, ca o condiție sine qua non pentru cucerirea împărăției lui Dumnezeu. Acum mai era nevoie, să ne arate ființa, esența, felul, întregul proces psihic, fața îndoliată și veselă a căinții; mai trebuia să o substituie solemn, dându-i așezarea divină, ca astfel toți oamenii să se apropie de ea. ca de mântuirea lor, cu frică, dar și cu încredere, cu stială, dar și sinceritate, având deplina încredințare, că numai trecându-și sufletele prin vâpăile de foc ale căinții, vor putea deveni curați și fără de prihană înaintea lui Dumnezeu, dobândindu-și astfel mântuirea sufletească.

Niciodată nu s'a arătat Mântuitorul nostru mai desăvârșit pedagog și mai minunat psiholog, de cât atunci, când, cutreerând *Iudeea* și *Galileea* timp de 3 ani, și-a dezvoltat cu o măiestrie uimitoare, până în cele mai mici amănunte, măreață învățătură depe necesitatea și felul căinții. Ne-am trudit după puterile noastre, a prinde în cuvinte vraja acestor învățături și a zugrăvi fața întristată și veselă a căinții, după cum ea de fapt strălucește în minunatele pilde ale Mântuitorului. Acum ne mai rămâne sarcina de a face o scurtă parabolă între căința vechiului și

noului Testament, arătând superioritatea incontestabilă a celei din urmă față de cea dintâi.

Pe când în lumea greco-română abia câteva personalități puternice au putut întrezări prin minunatul lor instinct puterea miraculoasă a căinții, cu deosebire a feței ei triste dar nici pe aceasta în toată profunzimea ei, până atunci conștiința poporului ales al lui Dumnezeu, putem zice, cunoaște aproape la perfecție înlăcrimata față a căinții, dar și pe aceasta mai ales în partea ei externă, ca: plângere, tânguire, îmbrăcarea în saci, etc, dar nu poate ajunge la renaștere prin căință, nu poate simți în interior efectele acestei căinți.

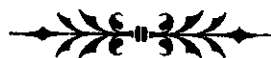
Dar iată, că acum vine Christos și ne desvăluie în toată mărimea și complexitatea, fețele înlăcrimate și vesele ale căinții, arătându-ne, cum trecându-ne, spontan și conștient, partea internă a ființii, mai mult decât pe cea externă, prin focul curățitor al ispășirii, al zdrobirii de inimă, ajungem să surădem printre lacrimi, ajungem la limanul mântuirii, la bucuria spirituală, deoarece durerea și bucuria sunt strâns legate unele de altele, izvorând una dintr'alta. Ce fermecătoare pedagogie, ce minunată psihologie se cuprinde în toate pildele de căință pe care divinul Maestru ni-le zugrăvește, trecându-ni-le pe dinaintea ochilor sufletești! Pedagogi și psihologi ai lumii, care vă lăudați cu cele mai moderne metode școlare și științifice, opriți-vă o clipă și prindeți tâlcul adânc pedagogic și psihologic al cuvintelor divine! Învățați-vă a vă apropia cu iubire și cu sfințenie chiar și de sufletul cel mai întunecat prin păcat și aveți convingerea nestrămutată, că puteți ciopli caractere și din materialul cel mai răsvrătit! Insemnați-vă pe: *Maria Magdalena*, pe *Zacheu*, pe vameșul, pe tâlharul de pe cruce, etc. Luați pildă dela Mântuitorul. Căci divinul Mire al omenirii își iubește mireasa nu numai pentru frumusețea și distincția ei sufletească, ci mai ales în durerea și în neputința ei, dorind smulgerea ei din lanțurile vieții păcătoase.

Iar după ce Mântuitorul ne-a arătat până la evidență și până în cele mai mici detalii, în pilde de cuceritoare trumșețe, necesitatea, posibilitatea și întregul proces psihic al căinții, și după ce mai înainte de mântuitoarele sale patimi ne-a promis solemn cheile împărăției cerurilor

prin cuvintele: „*Amin grăesc vouă: ori câte veți lega pe pământ, vor fi legate în cer; și ori câte veți dezlega pe pământ, vor fi dezlegate în cer*”, (Mat. 18, 18; 16, 19), după toate aceste pregătiri atât de uimitor pedagogice, în cele din urmă, după strălucita Sa înviere din morți, înalță căința în șirul tainelor divine. Dar evenimentul acesta e prea însemnat, încât trebuie să stăruim ceva mai mult asupra lui, ca astfel, adâncindu-i sensul, să-l săpăm adânc pe tablele inimii noastre.

Eră într'o seară, într'una din sâmbetele după înviere. Apostolii și învățăceii Domnului se încuiaseră de frica Iudeilor. Venit-a Isus în mijlocul lor, ușile fiind înalte și a zis lor: *Pace vouă!* Și voind să spulbere orice îndoială din inima învățăcelor, le-a arătat lor înainte și coasta, — fapt, care ridică valuri de bucurie în sufletele lor. Iar acum după ce i-a încredințat cu desăvârșire despre învierea sa din morții, le grăiește cuvintele, pe care ni-le-a păstrat sf. Ioan în Evanghelia sa, la cap. XX. v. 21—23: „*Deci au zis lor Isus iarăș: pace vouă; precum m'a trimis pe mine Tatăl, și eu trimis pe voi. Și acestea zicând, au suflat și au zis lor: luați Duh Sfânt; cărora veți ierta păcatele, se vor ierta lor, și cărora la veți ține, vor fi ținute*”. Să ne însemnăm bine aceste cuvinte! Primele, ni-s'a dat nouă celor ce ne-am învrednicit a fi luptători pentru încetățenirea împărăției lui Dumnezeu în lume, un mandat sublim, o poruncă divină, pe care o exercitase și Mântuitorul nostru, în nenumărate rânduri, în cursul activității Sale pământești.

(Urmează.)

Un răspuns în chestia serbării Paștilor

de Dr. C. Chiricescu,
profesor universitar.

Dr. Gust Bedeus a publicat în „Telegraful Român” dela 27 August 1926 un articol referitor la serbarea Paștilor în 1927 și la stabilirea lor.

Dsa este în contra hotărârii pe care a luat-o Sfântul Sinod al Sfintei noastre Biserici, ca

Dumineca din 24 Aprilie să fie data serbării Paștilor, în anul 1927, preferind Dumineca din 17 Aprilie, acel an, în care „celelalte biserici creștine“ își vor serba Paștile.

Sper, că îi va face plăcere să citească și opiniunea unui ortodox, în chestiunea aeeasta.

Sfântul întâiul Sinod ecumenic dela Niceea, din anul 325, a hotărât, ca Paștile să se prăznuiască în Dumineca întâia de după prima lună plină următoare echinoctiului de primăvară.

De aici rezultă, că Paștile creștinești se prăznuesc în urma serbării Paștilor evreești, presupunând că acestea cad la luna plină de după echinoctiu, potrivit rânduelii întru aceasta.

În anul 1927, luna plină de după echinoctiu, sau întâia lună plină a primăverii, va fi Dumineca dimineața (orele 5 și 35 minute) 17 Aprilie, când Evreii își vor prăznuî Paștile.

Dumineca imediat următoare acesteia va fi cea dela 24 Aprilie. Aceasta va fi adevărata Duminecă a Paștilor creștinești, stabilită în conformitate cu hotărârea dela Niceea.

Sinodul nostru a și hotărât, ca în această Duminecă să se sărbătorească Paștile noastre, în anul 1927.

Dl Bedeus putea să renunțe, prin urmare, la afirmarea ce face, că Sinodul nostru a procedat greșit, amânând Paștile la 14 Aprilie, spre a le feri de coincidența cu Paștile evreești.

Nu Sinodul nostru a procedat greșit, ci vor proceda romano-catolicii și protestanții, cari, la anul, își vor serba Paștile cu o săptămână înainte de terminul fixat la Niceea.

Sfântul Sinod a binevoit să-mi dea împunternicirea ca să-i prezint un proiect de transpunere a Pascaliei în cadrele Calendarului Iulian îndreptat de noi în anul 1924, ceea ce am și făcut.

Dl Bedeus zice, că, — eu n'am propus un principiu, care trebuie să rămână, ci un expedient, care trebuie să cadă, de oarece coincidența cu Paștile evreești este privită în așa fel, în cât Paștile creștinești trebuiesc amânate, uneori din cauza ei, iar alteori nu.

Dsa, cu toate acestea, nu-l distruge desăvârșit, fiindcă adaugă: „dar abia se va putea aceasta“.

E mai preferabil, desigur, un „expedient“, care nu înlătură data Paștilor din rama făcută

la Niceea, decât neorânduiala prăznuirii Paștilor înainte de termen, cum vor face, la anul, romano-catolicii și protestanții.

Dar eu nu m'am oprit la acel așa zis „expedient“, după cum nu m'am oprit nici la modalitatea de a urca, fără excepție, cu câte 13 unități, datele Pascaliei, spre a le avea deopotrivă cu datele respective ale calendarului de curând îndreptate, ci am trecut mai departe.

Din lucrările mele — „Pascalia“ și „Așezarea Pascaliei în Calendarul îndreptat“, apărute în limba română și franceză — se vede foarte lămurit, că eu susțiu stricta observare a hotărârii dela Niceea.

S'ar putea face în altfel, când luna intercalară sau alte meșteșuguri n'ar permite ca Paștile evreești să se țină exact la luna plină după echinoctiu?

Într'un asemenea caz, bine ar fi să lăsăm hotărârea dela Niceea la voia întâmplării și la bătaia vântului, pentru ca să ne dedăm la ferirea Paștilor noastre de coincidența cu cele evreești și la amânarea lor în date nu numai nepotrivite, dar și întâmplătoare?

Repet, însă, și aici ceea ce am zis în lucrarea mea „Pascalia“: stă în puterea Sfântului Sinod să hotărască așa cum va crede, că e mai bine pentru exacta transpunere a Pascaliei în cadrele Calendarului nostru, pe care, din chiar senin, dl Bedeus îl consideră „identic cu cel gregorian“.

E mare mirare, că în loc de o încheiere corespunzătoare cu cele susținute, dl Bedeus renunță, dintr'o dată, la hotărârea pascală dela Niceea și nu mai vrea ca Paștile creștinești să fie prăznuite între 22 Martie și 25 Aprilie, ci recomandă, cu multă căldură și sârguință, stabilirea unei zile pentru serbarea Paștilor, în felul ca aceea zi, sau să oscileze în cadrul numai al unei săptămâni între 3 și 9 Aprilie, sau să fie în o dată fixă, cum ar fi 7 Aprilie, potrivit calendarului născocit de Dsa, în care acel 7 Aprilie, cade totdeauna în zi de Duminecă.

Fiind vorba de dărâmarea unei hotărâri a unui Sinod ecumenic, Domniei Sale îi trebuiesc argumente. Acestea lipsindu-i, se aruncă în noianul coniecturilor, agățându-se când de Pesa-chimuri, pe cari le prețuiește mai mult decât Legea Veche, când de texte din Testamentul

Nou, pe cari le silește să încuviințeze, că una ar fi pascha evreească „egipteană“, pe care ar fi serbat-o Mântuitorul înainte de a fi supus pătîmirilor și morții, și alta ar fi pascha „de primăvară“ dela 15 Nissan, după care Domnul a înviat și anume Duminecă 16 Nissan al anului 33, dar pe care, îndreptători solizi ai greșelii lui Dionisie Exiguul, în calcularea începutului erei creștine, îl înlocuesc cu anul 30, care trage cu buretele peste socoteala de mai sus.

Este de așteptat, ca recomandarea făcută să nu fie luată în seamă, dat fiind respectul pe care bunii și adevărații creștini trebuie să-l aibă către marea hotărâre dela Niceea, a întregii Biserici creștine, ca data sărbătorii Paștilor s'o fixeze cerul, iar nu omul.

Farmecul hotărârii, ca data Paștilor să fie arătată de lună, la un semn făcut din soare, nu trebuie atins.

Ar fi o pângărire.

(„*Telegr. Rom.*“).

Impunerile adiționale și taxele comunale.

Legea pentru unificarea contribuțiilor directe dispune, că pe lângă unele dintre impozitele elementare se pot aplica cote adiționale în limitele, ce le prevede legea și anume în folosul județelor, comunelor, camerelor de comerț și instituțiilor publice indicate în lege.

Impozitele pe lângă cari se pot înființa asemenea impuneri adiționale și maximul cotelor, ce aceste instituțiuni pot stabili, sunt:

1. Pentru județe 5% pe lângă impozitul pe veniturile proprietăților agricole, 2% pe lângă cel pe veniturile proprietăților clădite, 2% pe lângă cel pe veniturile comerciale și industriale și 1% pe lângă impozitul pe veniturile din profesii și ocupațiuni nesupuse la alte impozite.

2. Pentru comune: 3% pe lângă impozitul pe venitul proprietăților agricole, 6% pe lângă cel pe veniturile proprietăților clădite, 3% pe lângă cel pe veniturile comerciale și industriale, 3% pe lângă impozitul pe veniturile din profesii și ocupațiuni nesupuse la alte impozite.

3. Pentru camerele de comerț și industrie: 1% pe lângă impozitul pe veniturile industriale și comerciale.

4. Pentru asistența publică și cultura națională: 3% pe lângă impozitul pe veniturile valorilor mobiliare impuse cu 15 și 12%.

5. Pentru camere agricole și de muncă se pot stabili cote accesorii pe lângă impozitele pe veniturile,

respective din proprietățile agricole, din salare ori exercitări profesionale până la 0, 5%.

Impozitele acestea adiționale se aplică și se calculează în total asupra veniturilor impozabile supuse fiecărui impozit.

Așadar baza după care se calculează aceste impozite adiționale nu este suma altor impozite, cum era cazul cu speșele înainte de unificarea contribuțiilor directe, ci baza lor o formează însuși veniturile impozabile. De exemplu: ca agricultor, care însumi muncesc pământul, sunt impus cu 12% impozit pe venitul proprietății mele agricole; la acest impozit se mai adaug 5% impunere adițională pentru județ și 3% impunere adițională pentru comună, apoi 0, 5% pentru camerele agricole și de muncă.

Aceste impuneri se numesc „impuneri adiționale“ pentru că ele se adaug la impozitele directe după normele stabilite în lege.

Deosebirea între darea comitatensă și darea sau speșele comunale de odinioară și între impunerile adiționale este: că până când acele dări se calculau în %, după alte dări ale contribuabilului și se numeau dări suplictoare, până atunci impozitele adiționale se calculează în măsura admisă de lege asupra veniturilor impozabile pe lângă unele din venitele elementare.

Aceasta este deosebirea esențială între cele două feluri de impozite.

* * *

În viața cea de toate zilele avem des ocaziune a ne convinge, că „impunerile adiționale pentru comune“ se confundă cu așa numitele „taxe comunale“.

Un impozit este cu totul altceva decât o taxă.

Taxele sunt plătite în schimbul unui serviciu adus individului, dar impozitele au drept contravaloare numai un beneficiu indirect, care rezultă din avantajele, ce fiecare contribuabil poate găsi în funcționarea normală a serviciilor publice.

În ceea ce privește destinațiunea taxelor și a impozitelor, taxele trebuie să meargă la activul serviciului cu ocazia căruia s'au perceput, impozitul însă este supus principiului de nedestinațiune a veniturilor.

O politică fiscală bine întocmită nu admite niciări destinațiunea particulară a unui impozit cu caracter general.

Din cele de mai sus subliniem, că până când taxele se plătesc în schimbul unui serviciu, până atunci impozitele au ca contravaloare numai un beneficiu indirect.

Tinem să precizăm și să accentuăm această deosebire mai ales de aceea, pentru că numirea de „impozite adiționale pentru comună“ și de „taxe comunale“ nu se întrebuintează după cum se cuvine, ci se confundă unele cu altele, de unde provin apoi încurcături, neînțelegeri, cari au la baza lor lipsa de distingere exactă a diferitelor noțiuni fiscale, întrebuintate de lege.

A. MOACA.

ȘTIRI

Personale. P. S. Sa Arhiereul Filaret s'a reîntors Duminecă, în 17 l. c., dela Congresul național-bisericesc.

Eri, Sâmbătă, în 23 Octomvrie a. c., însoțit de asesorul cons. R. G. Ancușa, prof. Filip Pop și de diaconul episcopesc Teodor Roșca — P. S. Sa a plecat la Foeni, unde Duminecă va săvârși sfințirea bisericii de acolo.

Dela Foeni P. S. Sa Arhiereul Filaret și suita P. S. Sale vor pleca la Șoșdea, unde în ziua de 26 Octomvrie a. c., Sf. Dimitrie, se va săvârși, deasemenea, sfințirea bisericii nou-zidite din această comună.

Congresul național-bisericesc și-a terminat lucrările Sâmbătă, în 16 Octomvrie a. c.

Raport detaliat asupra desbaterilor vom aduce în numărul viitor.

Zi de sărbătoare în Cireșa. Duminecă, în 17 Septemvrie a. c. a avut loc sfințirea unui clopot la biserica noastră din comuna Cireșa.

Actul sfințirii s'a celebrat după sf. liturgie de cătră P. On. D. protopresbiter A. Ghidiu, fiind asistat de preoții I. Turcan al locului, G. Adam (Voislova), I. Terovan (Ohababistra) și G. Popoviciu (Mărul). Cuvântarea festivă a rostit-o păr. protopresbiter, evocând vremurile triste din anul 1916, când mâna celor fărădelege ne-a despoiat bisericile de măreața podoabă a clopotelor, pentru ca să poată făuri tunuri în contra celor ce veneau să-și dezrobească frații subjugăți, și îndemnând pe credincioși să nu se lase răpiți de cei ce astăzi cu aur sunător încearcă să câștige aceea ce dușmanii neamului n'au putut-o face cu arma. Impresionată a fost și cuvântare preotului locului, care a adus mulțumiri tuturor celor ce au jertfit pentru procurarea clopotului, urând, ca acest clopot să-și răsune glasul său spre mărirea lui Dumnezeu și să fie vestitorul a multor zile de bucurie pentru toți cei ce au jertfit pentru cumpărarea lui.

A fost o sărbare creștinească cu adevărat măreață, care ne întărește convingerea, că vâslașii corabiei lui Christos vor fi în stare să refacă vieața religioasă atât de mult fericită de vremurile turburi din zilele noastre

(G. P.)

Ședințele religioase dela Patriarhie. In fiecare Duminecă după masă începând dela orele 4 p. m. se țin în sala cea mare a școalei de cântăreți dela patriarhie ședințe religioase cu conferințe și cântări. Vine mulțime de credincioși de nu mai încapă în sală, 3—400 persoane. După rugăciunea cântată de întreaga adunare, se țin conferințe sau cetiri din Sf. Scriptură,

apoi iar cântări. Au vorbit până acum: păr. Gala Galaction, păr. Eugen Bărbulescu și păr. Const. Moisiu. Poporul ascultă cu mult nesaț cuvintele Evangheliei și este un teren foarte bun pentru însămânțarea credinței. Când o să auzim, că în fiecare parohie se lucrează astfel, chemând poporul, setos după hrană sufletească să învețe și să cânte tainele credinței noastre strămoșești?...

Protecția mamei și a copilului. O nouă lege se pregătește acum la ministerul sănătății, privitor protecția mamei și a copilului. După cum se anunță, proiectul e terminat și dispozițiile lui copiază în multe puncte normele cunoscute la noi în Ardeal din legile fostei Ungarii. Așa bunăoară se va admite căutarea paternității, se vor decreta pedepse exemplare pentru provocătorii de avorturi, se va face un aranjament apropiat de cel al desființatelor „sedii orfanale“, și altele de felul acesta. Ca un moment cu totul nou mai relevăm din acest proiect certificatul de sănătate, care se va cere obligator pentru încheierea căsătoriilor.

Germania și Basarabia. Germania recunoaște drepturile asupra Basarabiei.

În organul oficios al ministerului de externe german, ministrul externelor din Berlin d. Streseman scrie un articol de fond în care pledează că România are toate drepturile să ție alipită la sine provincia Basarabia. Ministrul german spune că încă în veacul al 14-lea Basarabia eră stăpânită de voevozi români cum eră Basarab al cărui nume îl poartă. Numai pe vremea Țarului Petru cel Mare au început Rușii să-și îndrepte privirile lacomoase asupra acestui pământ românesc.

Dar și din punct de vedere al populației Basarabia este română, căci din 3 părți de locuitori, două sunt români. Deci și după principiile wilsoniene Basarabia este a noastră.

Biserica din Rusia văzută de un episcop englez. În ziarul rus „Vozrojdenie“ găsim părerea episcopului englez Beral despre situația religiei în Rusia sovietică. D-l Beral, călătorind nu de mult în Rusia, a declarat:

Predarea religiei tinerilor, cari n'au ajuns la vârsta de 16 ani, este strict interzisă și este considerată de legi ca o crimă. Majoritatea bisericilor sunt închise sau transformate în cluburi, teatre și cinematografe.

Toate bisericile sunt etatizate și pot fi închiriate de grupuri de credincioși; însă credința nu poate fi stârpită prin aceste măsuri și dacă Rușii vor mai avea răbdare, sunt sigur că credința în Rusia va renaște.

Toată puterea administrativă este în mâinile funcționarilor ovrei. Eu n'am intenția să critic ovreimea ca o națiune, însă între ei trăiește încă un tip fără credință, cu o ideologie materialistă, de care se vorbește în testamentul vechiu.

Ovreeii cari administrează azi Rusia, seamănă cu strămoșii lor, cari omorau profeții lor proprii.

Eu cred, în mod ferm, că o asemenea stare de

lucruri nu poate să dureze lung și văd deja semnele apropierei sfârșitului acestui regim nenorocit pentru poporul rus — încheie episcopul Beral.

Sedința secțiilor literare științifice ale „Astrii” la Cluj. Sâmbăta trecută a avut loc o nouă sedință a secțiilor literare științifice ale „Astrii”.

Prima comunicare a fost ținută de d. G. Bogdan Duică: „Scurtă privire despre o descriere a Basarabiei” (1841), după o carte de Ch. Tardan, francez orginar din Cetatea Albă. lucrarea e o monografie destul de precisă asupra florei Basarabiei, cuprinzând și alte relații de ordin naturalist asupra acestei provincii românești. Ea se găsește în Biblioteca Universității din Cluj.

D. inginer Aron M. Maksai, propune ca mijloc de răspândirea culturii, creierea unui palat al Soc. „Astra” la Cluj, cu scop de a avea o stațiune de f. f. pentru răspândirea culturii la sate.

Lămuriri interesante cu privire la Dimitrie Bolintineanu și scrierile sale despre Macedonia a adus d. profesor Th. Capidan, care arată că Bolintineanu n'a vizitat Macedonia, scrierile lui, fiind luate după texte franceze și engleze, părere care e împărtășită și de prof Gh. Bogdan Duică.

Relațiile lui Bolintineanu asupra românilor din Macedonia nu corespund realității, citându-se adesea, români, acolo unde nici nu există și ignorându-se existența lor în centre însemnate cum e Bitolia.

Aniversarea liceului A. Șaguna din Brașov.

O mare serbare culturală românească a fost aniversarea de 75 ani a punerii temeliei liceului Andrei Șaguna din Brașov. Serbarea a avut loc Duminica trecută în sala festivă a marelui liceu — cum arată într'un articol amănunțit ziarul „Carpații” din Brașov.

Discursurile ocazionale au deșteptat timpurile grele, prin care a trecut românismul și cum prin puternicul simțământ național s'au pus bazele instituțiilor de cultură. ce aveau să lumineze și să susțină pe români în lupta lor de apărare națională.

Ministerul Agriculturii și Domeniilor, în baza dispozițiilor art. 10 din legea și regulamentul Camerilor de agricultură, a amânat convocarea colegiului electoral al județelor Caraș și Severin, făcută pe ziua de 5 Octomvrie a. c., pentru ziua de 7 Noemvrie a. c., când se va proceda la alegerea Camerei de agricultură a județelor Caraș și Severin, cu reședința la Logoj.

Burse. Pentru distribuirea uneia sau alor două burse din fundația medicului *Dr. Iuliu Mera* din Șiria s'a publicat concurs cu termen de 30 zile socotite dela prima publicare a concursului în organul eparhial din Arad, „Biserica și Școala”. Se admit la concurs tineri români ortodoksi, studenți în teologie, drept, medicină, filosofie sau tehnică. Preferiți sunt reflectanții înrudiți cu fondatorul, apoi cei din eparhia Aradului, în

sfârșit cei din mitropolia ort. rom. a Ardealului. În lipsa acestor recurenți, se admit și studenți din clasa V—VII secundară, sau din academii comerciale, școale militare, școale normale. Cererile se trimit Consiliului eparhial din Arad.

Universitatea din Seghedin, a cărei peatră fundamentală s'a pus în săptămâna trecută, a fost botezată: „Universitatea din Cluj”. Cu altă vorbă, ungurii de peste Tisa vor face la viitoarea „universitate” mai multă politică, și mai puțină știință, — tot vechiul păcat al „patrioților”.

Sporul de 15% la salariile preoților.

Ministerul Cultelor a stabilit sporul lunar la salariile preoților pe ziua de 1 Iulie a. c., în următoarele:

Preoții ord.	fără copii	1 copil	2 copii	3 copii
4 gradații	1060	1045	1040	1025
3 „	925	910	905	890
2 „	780	765	755	740
1 „	595	580	575	560
Fără grad.	480	465	455	410

Extraordinari:

4 gradații	345	330	325	310
3 „	275	260	255	240
2 „	225	210	200	185
1 „	170	155	145	130
Fără grad.	105	90	85	70

Capelanii:

4 gradații	1135	1120	1110	1195
3 „	1000	985	980	955
2 „	840	825	815	800
1 „	695	680	670	655
Fără grad.	550	535	530	515

CONCURSE.

Pe baza ordinațiunei Ven. Consistor diecezan dtdo 12 Februarie 1926 Nr. 5228 B. ex 1925, se escrie concurs pentru îndeplinirea postului de capelan cu drept de succesiune pe lângă parohul Iancu Milu la parohia de cl. I din *Uzdin*, protopresbiteratul Panciovei, cu termen de recurgere de 30 de zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană”.

Emolumentele:

1. 12 (douăsprezece) jug. cadastrale pământ arător și anume: din fiecare loc al sesiunii parohiale câte 3—3 jughere.

2. Toate venitele stolare și întreg birul parohia uzitat.

De locuință se va îngriji capelanul ales, precum și dările erariale după pământul ce-l folosește le va plăti tot capelanul.

Cererile de concurs, adresate Comitetului parohial ort. român din Uzdin, le vor înainta recurenții Prea On. Oficiu protopresbiteral ort. român din Banatsko-Novoselo (Satul nou, Iugoslavia) având să se prezinte — cu prealabila încuviințare a Prea On. Domn protopresbiter tractual — în vr'o Duminecă sau sârbătoare în sf. biserică, spre a-și arăta desteritatea în cântare și oratorie, dar nici de cum în ziua alegerii.

Uzdin, din ședința comitetului parohial ținută la 2 Iunie 1926.

Traian Bojin 3—3 **Trifu Șocardă**
preș. com. par. not. com. par.
In conțelegere cu mine: *Ioan Murgu* protopresbiter.

* * *

În baza ordinului Venerabilului Consistor diecezan ddo 30 Martie 1926 Nr. 627 B ex 1926, se escrie concurs, pentru îndeplinirea postului de paroh, din parohia de clasa II. din comuna *Jidovin*, protopresbiteratul Bocșa Montană, cu termen de 30 de zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană“.

Emolumente:

1. Una sesiune parohială, adică 32 jugere, după care alesul preot va plăti impozitele.
2. 800□ intravilan.
3. Birul parohial: 20 litre porumb sfărâmat de fiecare casă.
3. Stola uzitată.

În lipsă de casă parohială, alesul preot are a se îngriji singur de locuință.

Doritorii de a ocupa acest post sunt poștiți a-și înainta recurul lor Prea On. Oficiu protopresbiteral în Bocșa montană, având a se prezenta în vre-o Duminecă s'au sârbătoare, cu prealabila încuviințare a protopresbiterului tractual, în s. biserică, spre a-și arăta desteritatea în oratorie și cântare, dar nicidecum în ziua alegerii.

Jidovin, din ședința comitetului parohial ținută la 22 August 1926.

Achim Sest m. p. 3—3 **Ioan Chevereșan** m. p.
preș. com. par. not. com. par.

Nr. 116—1926.

De acord cu mine: *Mihail Gașpar* protopresbiter.

* * *

În temeiul ordinațiunei Ven. Consistor diecezan Nr. 2767 B. ex 1923, se escrie concurs pentru îndeplinirea postului de paroh în parohia II de cl. II-a din comuna *Nicolinț* protopresbiteratul Biserica-Albă.

Emolumente:

1. Una sesiune parohială de 30 jug.
2. Venitele stolare uzitate.
3. Ajutorul dela stat.

De locuință se va îngriji nou alesul paroh, comuna nedispunând de casă parohială.

Concurenții își vor înainta cererile de concurs Prea On. oficiu protopresbiteral din Răcăjdia, adresate comitetului parohial din Nicolinț, având a se prezenta, în vre-o Duminecă, sau sârbătoare în sf. Biserică, spre a-și arăta desteritatea în cântare și oratorie, dar numai cu prealabila încuviințare a Prea On. Domn Protopresbiter, nu însă în ziua de alegere.

Dat în ședința comitetului parohial din Nicolinț, ținută la 27 Iulie 1926.

Tudor Murgu m. p. 3—3 **Ioan Cireașă** m. p.
preș. com. par. not. com. par.

In conțelegere cu mine: *Alexandru Muntean* m. p. protopresbiter.

Nr. 2717 B ex 1926.

Acest concurs se publică cu adausul, că — în baza aliniatului ultim din Regulamentul pentru parohii și în baza decisului consistorial ddo 3 Martie 1914 și respective 12 Aprilie 1914 Nr. 3053 B., ridicat la valoare de concluz sinodal eparhial cu concluzul Nr. protot. 33 ex 1913 — se enunță obligamental credincioșilor de a presta și birul parohial, care este o parte legală a dotațiunii preotești.

Caransebeș, din ședința consistorială ținută în 11 Septembrie 1926.

Filaret Musta
Arhiepiscop, Viacariu episcopesc.

* * *

În baza ordinațiunei Ven. Consistor diecezan Nr. 4963 B ex 1925, să escrie concurs pentru întregirea parohiei vacante de cl. III din *Rusova-nouă*, protopresbiteratul Bisericii-albe, cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezeaeă“.

Emolumentele:

1. Una sesiune parohială constătătoare din 32 jug. pământ arător și fâneț.
2. Un intravilan de 4000 st. □.
3. Un estravilan de 600 st. □.
4. Stola și venitele uzitate.
5. De locuință se va îngriji preotul, nefiind casă parohială și are să plătească toate dările după pământul ce-l folosește.

Doritorii de a ocupa acest post să-și trimită rugărilor, înstruate conform normelor din vigoare, Oficiului protopresbiteral din Răcăjdia, adresate Comitetului parohial din Rusova-nouă — și să se prezinte în sf. biserică într'o Duminecă sau sârbătoare, spre a-și arăta desteri-

tatea în cântare și oratoric, dar nici decum în ziua alegerii.

Rusova-nouă, din ședința comitetului parohial ținută la 31 Maiu 1926.

Vasile Blaiceanu m. p. 3—3 **Pavel Vițianu** m. p. președinte. pr. not. ad. hoc.

In conțelegere cu mine: *Alexandru Munteanu* m. p. protopresbiter.

Nr. 2927 B ex 1926.

Acest concurs să publică cu adausul, că — în baza aliniatului ultim din Regulamentul pentru parohii și în baza decisului consistorial ddo 3 Martie 1914 și respective 12 Aprilie 1914 Nr. 3058 B., ridicat și la vaoare de concluz sinodal eparhial cu concluzul Nr. protoc. 33 ex 1914 — se enunță obligamentul credincioșilor de a presta și birul parohial, care este o parte legală a dotațiunii preotești.

Caransebeș, din ședința consistorială ținută în 11 Septemvrie 1926.

Filaret Musta
Arhiereu, Vicar episcopesc.

***

Pe baza ordinațiunei Ven. Consistor diecezan ddo 1 Octomvrie 1925 Nr. 4183 ex 1925, se escrie concurs cu termin de 30 zile dela prima publicare în „Foaia

Diecezană“, pentru ocuparea postului de paroh în parohia de clasa III din *Petnic*, protopresbiteratul Mehadiei.

Emolumentele :

1. Una sesiune parohială și un intravilan de 400 stj. □ destinat pentru grădina de legume, după cari alesul preot e obligat a solvi dările anuale.

2. Una casă parohială constatătoare din 2 camere, 1 bucatărie, 1 cămară, podrum și una cameră care va servi preotului de cancelarie și pentru ședințele comitetului parohial.

3. Salariu anual 200 Lei.

4. Venitele stolare uzitate.

Recurenții își vor înainta cererile de concurs Prea On. Oficiu protopresbiteral din Mehadia, adresate Comitetului parohial din *Petnic*, având a se prezenta în vre-o Duminecă sau sârbătoare în sfânta biserică, spre a-și arăta desteritatea în cântare și oratoric, dar numai cu prealabila încuviințare a Prea On. Domn protopresbiter și nici de cum în ziua alegerii.

Petnic, din ședința comitetului parohial ținută la 19 Septemvrie 1926.

Gheorghe Jurchescu 1—3 **Const. Giurginca**
preș com. par. not. com. par

In conțelegere cu mine: *Ioan Pepa* protopresbiter.

In curând va apare

Calendarul Românului

pe anul comun dela Christos

1927.

Care de 39 de ani la rând nu lipsește din casa gospodarului bănățean.

Cererile se pot face de pe acum adresându-se

Librăriei Diecezane din Caransebeș

Legătoria „DIECEZANA“ Caransebeș

execută tot soiul de lucrări de compactorie

Leagă cărți bisericești
în mod artistic.

◆

Produce ori și ce fel de
articole de galanterie.

Specialitate în mape de birou
în piele, mătasă, peluche, etc.

◆

Primește biblioteci și registre
de birou spre legare.

👉 Clinică de păpuși 👈
(Reparări de păpuși).

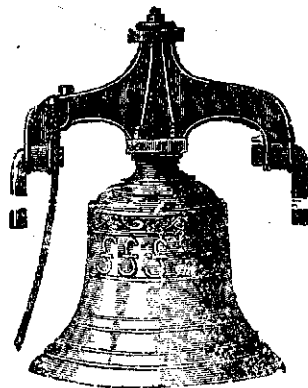
AVIZ!

AVIZ!

Avem onoare a aduce la cunoștința On. Public, că am deschis în
Caransebeș, strada Lugoșului Nr. 23, sub firma
INSTALAȚIILE FERRO-METALURGICE „VULCAN“

„C. ZISDA & COMP“.

O turnătorie pentru aramă și metal special ca
fosforbronz, manganbronz
electrobronz special,
aramă roșie, lagăr pentru
osii (*Walzenlager*) de prima
calitate, șuruburi (*Druck-
mutter*), roți spirale (*Schnecken-
räder*), teascuri pentru ceară
(*Wackspresen*), cutii (*Büchsen*)
și altele.

Apoi o turnătorie de
**fer și de
clopote**
pentru biserici și parti-
culari, de orice mărime
și din orice metal, pentru
sunetul armonios al cărora
luăm deplină garanță.

Primim spre executare orice lucrări de turnătorie în baza unui desemn, ori model.
Lucrările se efectuează în termen de 48 ore, solid, pe lângă garanța cea mai mare și
cu prețuri foarte eștine.